

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 26 maart 2019 met nummer RvVb-A-1819-0779
in de zaak met rolnummer 1617-RvVb-0239-A

Verzoekende partijen	1. mevrouw Martine MAES 2. de heer Eric MESSENS vertegenwoordigd door advocaat Roland DE ROUCK, met woonplaatskeuze op het kantoor te 9400 Ninove, Leopoldlaan 17
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van OOST-VLAANDEREN vertegenwoordigd door mevrouw Kaat VAN KEYMEULEN
Tussenkommende partij	mevrouw Jacqueline MEERSMAN vertegenwoordigd door advocaten Jan DE MEYER en Dominique MATTHYS, met woonplaatskeuze op het kantoor te 9000 Gent, Opgeëistenlaan 8

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partijen vorderen met een aangetekende brief van 12 december 2016 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 20 oktober 2016.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de verzoekende partijen tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent van 10 januari 2013 niet ingewilligd.

De verwerende partij heeft aan de tussenkommende partij een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het rooien van vier hoogstammige bomen en geweigerd voor het rooien van een esdoorn op het perceel gelegen te 9000 Gent, Willem Tellstraat 22 en met als kadastrale omschrijving afdeling 5, sectie E, nummer 1336Z.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De tussenkommende partij verzoekt met een aangetekende brief van 30 maart 2017 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de Raad laat de tussenkommende partij met een beschikking van 8 mei 2017 toe in de debatten.

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De tussenkommende partij dient een schriftelijke uiteenzetting in. De verzoekende partijen dienen een

wederantwoordnota in. De verwerende partij dient geen laatste nota in. De tussenkomende partij dient geen laatste schriftelijke uiteenzetting in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 17 april 2018.

Advocaat Roland DE ROUCK, die voor de verzoekende partijen verschijnt, mevrouw Kaat VAN KEYMEULEN, die voor de verwerende partij verschijnt, en advocaat Dominique MATTHYS, die voor de tussenkomende partij verschijnt, zijn gehoord.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast. De artikelen 37 en 38 DBRC-decreet zijn van toepassing, zoals gewijzigd door het decreet van 9 december 2016.

III. FEITEN

1.

Op vordering van de verzoekende partijen veroordeelt de rechtbank van eerste aanleg te Gent in beroep bij vonnis van 28 september 2012 de tussenkomende partij en Anne VAN KEER tot het jaarlijks snoeien van drie bomen en tot het rooien van vijf bomen op het perceel aan de Willem Tellstraat 22 te Gent, zoals aangeduid in een gerechtelijk deskundigenverslag, binnen de drie maanden na de betekening van het vonnis. Het vonnis legt een dwangsom op van honderd euro per boom per dag vertraging, met een maximum van 150.000 euro. De ingewilligde vordering heeft artikel 544 van het Burgerlijk Wetboek als rechtsgrond.

2.

De tussenkomende partij dient op 31 oktober 2012 bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor het rooien van de vijf hoogstammige bomen, bedoeld in het vonnis van 28 september 2012, op het betrokken perceel.

Het perceel ligt volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan 'Gentse en Kanaalzone', vastgesteld met een koninklijk besluit van 14 september 1977, in woongebied met culturele, historische en/of esthetische waarde.

Over de aanvraag wordt er geen openbaar onderzoek gehouden.

Het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent verleent op 10 januari 2013 een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partij voor het rooien van de bomen, met uitzondering van de esdoorn.

Tegen die beslissing tekenen de verzoekende partijen op 8 februari 2013 administratief beroep aan bij de verwerende partij. Op 11 februari 2013 tekent ook de tussenkomende partij administratief beroep aan.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 28 maart 2013 om de beroepen niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning voor het rooien van de bomen te verlenen, met uitsluiting van de esdoorn.

Op 23 mei 2013 beslist de verwerende partij om de beroepen niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen voor het rooien van de bomen, met uitzondering van de esdoorn. De verwerende partij motiveert:

“ ...

De goede ruimtelijke ordening

De aanvraag heeft betrekking op een stadstuin, gelegen in de Gentse binnenstad, horend bij de woning Willem Tellstraat 22, d.i. een 19de eeuwse burgerwoning. De tuin heeft een breedte van ca. 9 m en een diepte van ca. 40 m, achteraan is de tuin ca. 14 m breed. De tuin bevat tal van hoogstammige bomen, waarvan vele ± 100 jaar oud zijn, en vormt tezamen met de tuin van de links aanpalende en een deel van de tuin van de rechts aanpalende een biologisch waardevolle 'parktuin', aangeduid op de biologische waarderingskaart van Gent versie 2009 met symbool 3+.

De aanvraag strekt ertoe 5 hoogstammige bomen uit deze tuin te rooien. Vier van deze bomen staan dichtbij de rechterzijperceelsgrens (op minder dan de wettelijke afstand die 2 m bedraagt, doch het betreffen bomen van meer dan 30 jaar oud, zodat de 'verjaring' is ingetreden), nl. een berk, een lijsterbes, een esdoorn en een taxus. De vijfde boom betreft een tamme kastanje die wel op voldoende afstand van de perceelsgrenzen staat.

De aanvraag geschiedt niet op vrijwillige basis, maar wel gedwongen doordat de Rechtbank van Eerste Aanleg van Gent in haar vonnis van 28 september 2012 beslist heeft dat deze 5 bomen moeten gerooid worden, daar zij teveel schaduw werpen op het rechts aanpalende perceel van de heer en mevrouw Eric Messens – Martine Maes, wiens achtertuin pal ten noorden ligt van onderhavige tuin, waardoor dus m.a.w. kwestieuze bomen pal ten zuiden staan van de tuin van klagers, en 's middags zonlicht ontnemen bij de klagers.

Het college van burgemeester en schepenen heeft beslist dat 4 van de 5 bomen mogen gerooid worden om volgende redenen:

- *De berk groeit volledig over bij de buren en staat dichtbij de achtergevel (volgens ingediend plan op ± 5 m ervan), zodat deze voor zeer veel schaduw zorgt;*
- *De lijsterbes betreft een kleinere boom die geen esthetische waarde heeft doordat deze drastisch is teruggesnoeid tot op 2,5 m hoogte;*
- *De taxus betreft een kleine boom die heel dicht bij de zijperceelsgrens staat;*
- *De tamme kastanje is relatief klein en schuin opgegroeid waardoor deze minder waarde heeft en op termijn een risico op schade inhoudt;*

De argumentatie m.b.t. deze 4 bomen, die door geen van de partijen wordt betwist, wordt bijgetreden.

Rest nog de evaluatie van de aanvraag tot het rooien van de 5e boom, met name de esdoorn (boom nr. 4 op de ingediende plannen) die een hoogte van ± 17 m heeft en zich op ± 10 m afstand van de achtergevels van de betrokken woningen bevindt.

Er wordt niet betwist dat het om een gezonde en biologisch waardevolle boom gaat, de enige door de derdenberoepinstellers aangehaalde reden om deze boom te rooien bestaat erin dat hij schaduw werpt op hun perceel.

Ook hier wordt het standpunt van het college van burgemeester en schepenen gevolgd, nl. dat het stedenbouwkundig onverantwoord is deze grote en zeer oude boom te rooien, daar hiermee het karakter van de betrokken parktuin teveel geschaad wordt. De parktuin is niet

enkel voor de aanvragers belangrijk, de tuin met hoge bomen is een verademing voor het ganse binnengebied waarin de tuin zich bevindt. Dit gegeven is van een andere orde dan het negatieve effect (ontnemen zonlicht) bij de rechterburen. Het individueel belang en nadeel staat niet in verhouding tot het veel grotere belang van de gemeenschap, de stad, en het stedelijk weefsel, dat nood heeft aan groen, ook in de dicht bebouwde kernen. Binnen dergelijke omgevingen zijn steeds elementen aanwezig die het genot van aanpalende percelen beïnvloeden, doch er kan niet verwacht worden dat al deze elementen opgeruimd worden, wanneer deze niet resulteren in een maat van burenhinder die de maat van gangbare, te verwachten burenhinder overstijgt. Wanneer een perceel bewoond wordt dat noordelijk paalt aan een stadstuin waarin sinds jaar en dag een boom voorkomt, dan kan men zich verwachten aan een impact op de bezonning van die tuin, zodat dient geconcludeerd dat de ingeroepen hinder de maat van te verwachten hinder niet overstijgt. De esdoorn staat daarenboven op een ruime afstand van de perceelsgrens.

Door toe te staan dat 4 van de 5 bomen mogen gerooid worden -waaronder deze die het dichtst bij de achtergevel en dus de terraszone staan- wordt reeds in belangrijke mate tegemoetgekomen aan de verzuchting van de rechterburen om meer zonlicht te ontvangen.

Daarenboven betreft het hier een situatie die sinds lang mee de plaatselijke aanleg bepaalt. De precedentswaarde van een dergelijke ingreep is niet te onderschatten op de groene elementen binnen deze stad. Het behoud van deze ecosystemen zorgt mee voor kwaliteit in de stad.

...

3.

Met het arrest met nummer A/2014/0874 van 16 december 2014 verwerpt de Raad het beroep van de verzoekende partijen tot vernietiging van de beslissing van 23 mei 2013 van de verwerende partij.

Op cassatieberoep van de verzoekende partijen vernietigt de Raad van State met het arrest met nummer 231.961 van 15 juli 2015 voornoemd arrest van 16 december 2014. De Raad van State overweegt:

“...

7. Overeenkomstig de artikelen 144 en 145 Gw behoort het aan de hoven en rechtbanken en niet aan de vergunningverlenende overheid om zich over de schending van subjectieve rechten uit te spreken.

8. Het middel gaat terug op de ongegrondverklaring van het eerste middel van Maes-Messens waarin zij onder meer de schending van het beginsel van de scheiding der machten aanvoeren, na de vaststelling door de RvVb dat de bestreden vergunningsbeslissing overweegt “dat de enige reden die [Maes-Messens] aanhalen om de boom te rooien is dat de boom schaduw werpt op hun perceel”, dat het rooien van de esdoorn stedenbouwkundig onverantwoord is omdat dit het karakter van de parktuin die “een verademing voor het ganse binnengebied” is, teveel schaadt, “dat het individueel belang en nadeel niet in verhouding staat tot het veel grotere belang van de gemeenschap”, “dat er niet kan verwacht worden dat al deze elementen [die het genot van aanpalende percelen beïnvloeden] opgeruimd worden, wanneer deze niet resulteren in een maat van burenhinder die de maat van gangbare, te verwachten burenhinder overstijgt”, dat “de ingeroepen hinder de maat van te verwachten hinder niet overstijgt”, en de daarop volgende overwegingen dat:

- het vonnis niet belet dat de deputatie de vergunningsaanvraag kon en diende te beoordelen overeenkomstig artikel 4.3.1 en 1.1.4 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening;
- Maes-Messens niet kunnen gevolgd worden “dat de burgerlijke rechter reeds heeft geoordeeld over dezelfde problematiek en dat het gezag van gewijsde niet toelaat dat de partijen zouden kunnen onderworpen worden aan ‘hetzelfde geschil’”;
- uit de voormelde vaststelling blijkt dat de deputatie tot de conclusie is gekomen dat het verlenen van een vergunning voor het rooien van de esdoorn ‘stedenbouwkundig onverantwoord’ is en niet blijkt dat de deputatie “de grenzen van haar bevoegdheid heeft overschreden bij het beoordelen van de aanvraag”.

9. Door aldus te beslissen dat de deputatie, spijs haar uitspraak over de burenhinder, niet haar bevoegdheid heeft overschreden, schendt het bestreden arrest artikel 144 Gw.

...”

Met het arrest met nummer RvVb/A/1516/1206 van 7 juni 2016 wordt de beslissing van 23 mei 2013 van de verwerende partij vernietigd. Het arrest overweegt:

“...

3.

Het komt de verwerende partij, wanneer zij over een bouwaanvraag uitspraak doet, niet toe op te treden als rechter om vast te stellen of de subjectieve rechten van derden al dan niet worden geschonden, maar wel als bestuursorgaan om te beslissen, door het verlenen of het weigeren van de stedenbouwkundige vergunning, of een bepaalde aanvraag al dan niet verenigbaar is met de openbare belangen waarvan de zorg haar door de decreetgever is opgedragen, in dit geval de beoordeling van de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening. Uit artikel 144 van de Grondwet volgt dat de berechting van geschillen over burgerlijke rechten, waaronder het eigendomsrecht, tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken, en niet tot die van het vergunningverlenend bestuursorgaan behoort.

De verwerende partij overweegt in de bestreden beslissing dat de enige door de verzoekende partijen aangevoerde reden voor het rooien van de esdoorn erin bestaat dat die boom schaduw werpt op hun perceel, dat het individueel belang van de verzoekende partijen niet in verhouding staat tot het veel grotere belang van de gemeenschap bij het behoud van de boom, dat er in dicht bebouwde kernen altijd elementen bestaan die het genot van aanpalende percelen beïnvloeden, dat er niet verwacht kan worden dat al die elementen verwijderd worden wanneer die niet resulteren in een maat van burenhinder die de maat van gangbare en te verwachten burenhinder overstijgt, en dat op het perceel van de verzoekende partijen, dat noordelijk paalt aan een stadstuin waarin er al jaar en dag een boom voorkomt, impact op de bezonning van de tuin te verwachten is. De verwerende partij concludeert dat de door de verzoekende partijen ingeroepen hinder de maat van de te verwachten hinder niet overstijgt.

Uit die overwegingen blijkt dat de verwerende partij de vraag of de verzoekende partijen als burens al dan niet hinder wordt berokkend die de maat van de gewone buurschapsnadelen overschrijdt, op doorslaggevende wijze bij haar beoordeling van de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening betrokken heeft. Aldus gaat de verwerende partij haar bevoegdheid te buiten.

...”

4.

In de hernomen administratieve beroepsprocedure adviseert de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar in zijn verslag van 9 april 2016 om het beroep van de verzoekende partijen en het beroep van de tussenkomen partij niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning voor het rooien van de bomen te verlenen, met uitsluiting van de esdoorn.

Na de hoorzitting van 20 september 2016 beslist de verwerende partij op 20 oktober 2016 om de beroepen niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen voor het rooien van de bomen, met uitzondering van de esdoorn. De verwerende partij motiveert:

“ ...

De goede ruimtelijke ordening

De aanvraag heeft betrekking op een stadstuin, gelegen in de Gentse binnenstad, horend bij de woning Willem Tellstraat 22, d.i. een 19de eeuwse burgerwoning.

De tuin heeft een breedte van ca. 9 m en een diepte van ca. 40 m, achteraan is de tuin ca. 14 m breed.

De tuin bevat tal van hoogstammige bomen en vormt tezamen met de tuin van de links aanpalende en een deel van de tuin van de rechts aanpalende een 'parktuin'-geheel.

Dergelijke parktuingeheelen hebben een belangrijke waarde in stadskernen, en dragen bij tot het klimaat dat binnen dergelijke binnengebieden heerst. Het stedenbouwkundig belang kan dan ook niet overschat worden.

De aanvraag strekt ertoe 5 hoogstammige bomen uit deze tuin te rooien. Vier van deze bomen staan dichtbij de rechterzijperceelsgrens (op minder dan de wettelijke afstand die 2 m bedraagt), nl. een berk, een lijsterbes, een esdoorn en een taxus. De vijfde boom betreft een tamme kastanje die wel op voldoende afstand van de perceelsgrenzen staat.

De Rechtbank van Eerste Aanleg van Gent heeft in haar vonnis van 28 september 2012 beslist dat deze 5 bomen moeten gerooid worden, daar zij teveel schaduw werpen op het rechts aanpalende perceel van de heer en mevrouw Eric Messens – Martine Maes, wiens achtertuin pal ten noorden ligt van onderhavige tuin, waardoor dus m.a.w. kwestieuze bomen pal ten zuiden staan van de tuin van klagers, en 's middags zonlicht ontnemen bij de klagers. Daaropvolgend werd deze aanvraag ingediend.

Het college van burgemeester en schepenen heeft beslist dat 4 van de 5 bomen mogen gerooid worden om volgende redenen:

- *De berk groeit volledig over bij de burens en staat dichtbij de achtergevel (volgens ingediend plan op ± 5 m ervan), zodat deze voor zeer veel schaduw zorgt;*
- *De lijsterbes betreft een kleinere boom die geen esthetische waarde heeft doordat deze drastisch is teruggesnoeid tot op 2,5 m hoogte;*
- *De taxus betreft een kleine boom die heel dicht bij de zijperceelsgrens staat;*
- *De tamme kastanje is relatief klein en schuin opgegroeid waardoor deze minder waarde heeft en op termijn een risico op schade inhoudt;*

De argumentatie zoals ontwikkeld door het college van burgemeester en schepenen in verband met deze 4 bomen wordt bijgetreden.

Rest de vraag of vergunning kan worden verleend voor het rooien van de vijfde boom, de esdoorn (boom nr. 4 op de ingediende plannen) die een hoogte van ± 17 m heeft en zich op ± 10 m afstand van de achtergevels van de betrokken woningen bevindt.

Er wordt niet betwist dat het om een gezonde en biologisch waardevolle boom gaat. De enige reden (aangehaald door klagers) om toch vergunning te verlenen om deze boom te rooien bestaat erin dat hij schaduw werpt op het perceel van de burens.

De Raad voor Vergunningsbetwistingen heeft in haar arrest van 7 juni 2016 (met ref. A/1516/1206) geoordeeld dat de deputatie haar bevoegdheid te buiten ging daar uit haar overwegingen blijkt dat zij de vraag of de verzoekende partijen als burens al dan niet hinder wordt berokkend die de maat van de gewone buurschapsnadelen overschrijdt, op doorslaggevende wijze bij haar beoordeling van de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening heeft betrokken.

Daar het aspect burgerrechtelijke 'hinder' niet doorslaggevend mag zijn, dienen dergelijke aanvragen louter stedenbouwkundig beoordeeld te worden.

Een stedenbouwkundige beoordeling kan enkel leiden tot navolging van het standpunt van het college van burgemeester en schepenen, nl. dat het stedenbouwkundig onverantwoord is deze grote en zeer oude boom te rooien, daar hiermee het karakter van de betrokken parktuin, en -ruimer- het betrokken binnengebied teveel geschaad wordt.

Dit binnengebied wordt gekenmerkt door de aanwezigheid van dergelijke bomen, het verlenen van een vergunning om ook deze esdoorn te rooien tast dit ruimtelijk kenmerk al te zeer aan.

De precedentswaarde van het toelaten van het rooien van de esdoorn kan erin resulteren dat het schaarse groen dat er nog rest in dergelijke binnengebieden vogelvrij wordt verklaard, wat niet kan aanvaard worden.

Een dergelijk parktuin-geheel met hoge bomen is een verademing voor het ganse binnengebied waarin de tuin zich bevindt en ruimer, voor de stad. Dit gegeven is voor het functioneren van de stad essentieel.

Door toe te staan dat 4 van de 5 bomen mogen gerooid worden – waaronder deze die het dichtst bij de achtergevel en dus de terraszone staan – wordt reeds in belangrijke mate tegemoetgekomen aan de verzuchting van de rechterburens om meer zonlicht te ontvangen.

Het behoud van de esdoorn dringt zich op met het oog op het behouden van het vanuit stedenbouwkundig oogpunt noodzakelijk kwalitatief groen in dergelijke binnengebieden, groen dat vele taken vervult in die binnengebieden en het klimaat ervan mee beïnvloedt.

(...)

Uit wat voorafgaat dient besloten dat het beroep van de derden-beroepinstellers niet voor inwilliging vatbaar is.

Het beroep van de aanvrager bevat geen argumentatie waaruit blijkt welke beslissing zij wenst (rooien of niet rooien), er werd enkel aangehaald dat zij 'een snelle beslissing' wenst doordat een dwangsom gevorderd wordt bij niet tijdige uitvoering van het vonnis dd. van 28 september 2012 van de Rechtbank van Eerste Aanleg.

...

Dat is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig ingediend is. Er worden geen excepties opgeworpen.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig ingesteld is. Er worden geen excepties opgeworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN

A. Nieuw middel in de wederantwoordnota

Standpunt van de partijen

In hun wederantwoordnota voeren de verzoekende partijen een nieuw middel aan, dat als volgt uiteengezet wordt:

“ ...

Geen vergunning vereist – vrijstellingsdecreet dd 16.7.2000 art 6,1° c (buiten toepassing verklaring gemeenteraadsbesluit Gent dd. 26.05.2014 door VCRO en o.b.v. art. 159 G.W.) ambtshalve op te werpen middel:

12. Dat op toevallige wijze verzoekers het bestaan konden vernemen van het vrijstellingsbesluit (= vrijstelling van vergunningen) voor bomen zich bevindende op relatief korte afstand van de huizen (gezien het gevaar). (Stuk 30)

Ze hebben zich dan verder bevraagd bij een specialist terzake om er de formele bevestiging van te bekomen. Verzoekers voegen diens gemotiveerd advies toe (stuk 25).

Er hoefde in feite dus geen aanvraag te worden gericht. In ieder geval had het bestuur hierop moeten wijzen.

13. Een kleine toelichting.

Het gewestelijk vrijstellingsbesluit dd. 16.07.2010 voorziet dat het vellen van hoogstammige bomen vrijstelt van vergunning zo deze bomen gelegen zijn binnen een straal van maximaal 15m van een vergunde woning! (Stuk 22)

Het art. 6.1 van dit besluit voorziet:

(...)

Deze vrijstellingen zijn overigens evident.

Gezien bomen in de nabije omgeving van een huis, niet alleen last kunnen te weeg brengen, maar in het bijzonder ook gevaar (vb. boom die dreigt op een huis te vallen), zodat het haast volkomen ondenkbaar was, dat eerst om een rooivergunning dient gependeld te worden, met alle tijdsbeslag van dien om aan een levensgevaarlijke toestand te verhelpen...

Deze boom bevindt zich op een afstand van 14,8 m van het gebouw van conluanten (zie stuk 22), en de betrokken boom heeft een hoogte van 16, 9 m. (Zie stuk 23). Indien hij omvalt wordt het gebouw vernietigd, en het is dan te hopen dat niemand zich daar toevallig bevindt.

14. Wat door het Gewest vrijgesteld is, kan bij verordening niet vergunningsplichtig gemaakt worden, hoogstens meldingsplichtig.

Artikel 4.2.5. VCRO voorziet immers het volgende:

(...)

De stad Gent kan niet zo maar een hogere norm terzijde schuiven.

De bouwverordening werd bij gemeenteraadsbesluit van 26.05.2014 voorziet het volgende:

(...)

Deze nieuwe integrale lokale regeling wijkt dus af van het gewestelijk Vrijstellingenbesluit dd. 16.07.2010 dat het vellen van hoogstammige bomen geheel vrijstelt zo deze bomen gelegen zijn binnen een straal van maximaal 15 meter van een vergunde woning..

Het gevolg hiervan is dat er hoogstens sprake kan zijn van meldingsplicht.

15. Dit betreft dus een publiekrechtelijke bevoegdheidskwestie, zodat dit de basisbeginselen van de staatsordening raakt en dus zelfs van openbare orde is...

(...)

Dit middel kan dus ambtshalve worden opgeworpen door Uw Raad.

16. Om elke mogelijke discussie uit te sluiten lieten conluanten opmetingen uitvoeren door landmeter-expert THIELENS om na te gaan of de boom zich wel degelijk binnen een straal van 15 meter bevindt. Dit is het geval. (Stuk 22)

17. Verzoekers verzoeken Uw Raad dan ook rekening te houden met dit bijkomend argument/middel, minstens dit middel ambtshalve op te werpen gelet op het openbare orde-karakter ervan.

..."

Beoordeling door de Raad

1.1.

In de regel moet een middel tot vernietiging, om ontvankelijk te zijn, in het inleidend verzoekschrift worden aangevoerd of zodra de grondslag daarvan aan het licht gekomen is.

Die regel geldt niet als het aangebrachte middel de openbare orde aanbelangt. Het is een algemeen in de rechtspraak aanvaard beginsel dat een verzoekende partij ook na het verstrijken van de termijn van beroep middelen die de openbare orde raken, kan aanvoeren. Het Grondwettelijk Hof bevestigt dat dit beginsel op de rechtspleging van de Raad van toepassing is (GwH 5 juli 2018, nr. 87/2018). Luidens artikel 89, eerste lid van het Procedurebesluit kan de Raad zelf ambtshalve middelen opwerpen die niet in het verzoekschrift opgenomen zijn, voor zover die de openbare orde betreffen.

Een na het verstrijken van de beroepstermijn al dan niet ambtshalve aangebracht middel dat de openbare orde aanbelangt, kan maar in aanmerking worden genomen nadat de andere partijen in het geding hun rechten van verdediging hebben kunnen doen gelden.

1.2.

De verzoekende partijen voeren als nieuw middel in de wederantwoordnota aan dat het kappen van de esdoorn niet aan de stedenbouwkundige vergunningsplicht onderworpen is en dat de verwerende partij om die reden onbevoegd is om zich daarover uit te spreken. De onbevoegdheid leiden zij af uit de strijdigheid van artikel 3 van het Algemeen Bouwreglement van de stad Gent, zoals gewijzigd bij besluit van de gemeenteraad van 26 mei 2014, met artikel 6.1 van het besluit van de Vlaamse regering van 16 juli 2010 tot bepaling van handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is (vervolgens: Vrijstellingenbesluit), in zijn toepasselijke versie, samen gelezen met artikel 4.2.5 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO).

Artikel 6.1, 1° van het Vrijstellingenbesluit, waarvan de verzoekende partijen “op toevallige wijze” het bestaan vernomen hebben, stelt het vellen van hoogstammige bomen vrij van een stedenbouwkundige vergunning onder drie cumulatief te vervullen vereisten, waaronder de in c) bepaalde voorwaarde dat het gaat om bomen “binnen een straal van maximaal 15 meter rondom de vergunde woning, de vergunde landbouwbedrijfswoning of landbouwbedrijfsgebouwen of de vergunde bedrijfswoning of bedrijfsgebouwen”. In strijd daarmee onderwerpt artikel 3 van het Algemeen Bouwreglement van de stad Gent ook in dat geval het vellen van hoogstammige bomen aan de vergunningsplicht. Artikel 4.2.5 VCRO laat volgens de verzoekende partijen niet toe dat een gemeentelijke stedenbouwkundige verordening een vergunningsplicht invoert voor een handeling die het Vrijstellingenbesluit van een vergunning vrijstelt, hooguit een meldingsplicht. De verzoekende partijen vorderen dat artikel 3 van het Algemeen Bouwreglement op grond van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing gelaten wordt.

De eventuele gegrondheid van het middel zou leiden tot de vaststelling dat de vergunningsplicht niet geldt en dus tot de onbevoegdheid van de verwerende partij. De bevoegdheid van de verwerende partij belangt de openbare orde aan, zodat het middel op ontvankelijke wijze in de wederantwoordnota aangevoerd kan worden.

Voorts was het middel aan de mogelijkheid van tegenspraak onderworpen. De verwerende en de tussenkomende partij hebben de gelegenheid onbenut gelaten om, in overeenstemming met het toen geldende artikel 79 dan wel artikel 81 van het Procedurebesluit, een laatste nota dan wel een laatste schriftelijke uiteenzetting in te dienen en het middel in de wederantwoordnota tegen te spreken.

Het middel kan dus zonder schending van de rechten van verdediging worden beoordeeld.

2.

Artikel 6.1, 1° van het Vrijstellingenbesluit bepaalt:

“ ...

Een stedenbouwkundige vergunning is niet nodig voor:

1° het vellen van hoogstammige bomen, op voorwaarde dat aan al de volgende vereisten voldaan is:

a) ze maken geen deel uit van een bos;

b) ze liggen in een woongebied in de ruime zin, in een agrarisch gebied in de ruime zin of in een industriegebied in de ruime zin, en niet in een woonparkgebied;

c) ze liggen binnen een straal van maximaal 15 meter rondom de vergunde woning, de vergunde landbouwbedrijfswoning of landbouwbedrijfsgebouwen of de vergunde bedrijfswoning of bedrijfsgebouwen;

... ”

Luidens artikel 4.2.5, eerste lid, 2° en 3° VCRO kunnen provinciale en stedenbouwkundige verordeningen een vergunningsplicht invoeren voor handelingen die aan de meldingsplicht onderworpen zijn, en een meldingsplicht invoeren voor vrijgestelde handelingen.

Op grond van artikel 4.2.5, tweede lid VCRO kunnen provinciale en gemeentelijke stedenbouwkundige verordeningen de vergunningsplicht niet door een meldingsplicht vervangen, en evenmin vergunnings- of meldingsplichtige handelingen vrijstellen van de vergunnings- of meldingsplicht.

Artikel 4.2.6 VCRO bepaalt:

“ ...

De provinciale en gemeentelijke stedenbouwkundige verordeningen die werden vastgesteld vóór 1 september 2009 en die op grond van de mogelijkheden, voorzien in de vroegere regelgeving, een vergunningsplicht hebben ingevoerd voor van vergunning vrijgestelde handelingen, blijven geldig tot ze worden opgeheven. De verordenende overheid kan na 1 september 2009 wijzigingen aan deze stedenbouwkundige verordeningen aanbrengen binnen de marges, vermeld in artikel 4.2.5.

...”

Op grond van de in artikel 4.2.6 VCRO besloten overgangsregel behouden verordeningen die vóór 1 september 2009 een vergunningsplicht voor vrijgestelde handelingen ingesteld hebben, hun geldigheid “tot ze worden opgeheven”. Wijzigingen die na 1 september 2009 aangebracht worden, moeten binnen de in artikel 4.2.5 VCRO bepaalde marges blijven. De regel dat een bestaande verordening na 1 september 2009 maar binnen de marges van artikel 4.2.5 VCRO gewijzigd mag worden, houdt in dat de wijziging niet mag neerkomen op het invoeren van een vergunningsplicht voor een decretaal of door het Vrijstellingenbesluit vrijgestelde handeling. Evenmin mag de wijziging een versoepeling inhouden voor handelingen die aan een vergunnings- of meldingsplicht onderworpen zijn.

3.

De verzoekende partijen maken aanspraak op de vrijstelling van artikel 6.1, 1° van het Vrijstellingenbesluit waarvan de toepassingsvoorwaarden vervuld zouden zijn. Voor zover het op 26 mei 2014 gewijzigde artikel 3 van het Algemeen Bouwreglement toch een stedenbouwkundige vergunning vereist voor het vellen van een hoogstammige boom die binnen een straal van maximaal vijftien meter rondom de vergunde woning ligt, gaat het de perken van artikel 4.2.5 VCRO te buiten en moet het als onwettig buiten toepassing worden gelaten.

Als maatstaf voor de afstand van vijftien meter nemen de verzoekende partijen hun eigen woning. Waar artikel 6.1 van het Vrijstellingenbesluit als vereiste een straal van maximaal vijftien meter rondom “de vergunde woning” stelt, wordt daarmee nochtans de woning van de aanvrager bedoeld, niet een woning op een naburig perceel. Wanneer die afstand tot “de vergunde woning” om veiligheidsredenen opgelegd zou zijn, zoals de verzoekende partijen beweren, valt het niet in te zien waarom de vrijstelling dan nog aan bijkomende cumulatieve vereisten onderworpen wordt en waarom de veiligheid in andere bestemmingsgebieden van geen tel zou zijn. De verzoekende partijen zien de vrijstelling in artikel 6.1, 2° van het Vrijstellingenbesluit over het hoofd dat het kappen van hoogstammige bomen om redenen van “acuut gevaar” van een vergunning vrijstelt na een voorafgaande schriftelijke instemming van het Agentschap voor Natuur en Bos.

De verzoekende partijen tonen niet aan dat de esdoorn zich op maximaal vijftien meter afstand van de woning van de tussenkomende partij bevindt. Alleen al om die reden faalt hun betoog.

Ongeacht die vaststelling, maakt artikel 3 van het Algemeen Bouwreglement, zowel in de versie vóór als na de wijziging op 26 mei 2014, geen uitzondering op de vergunningsplicht wanneer de te vellen boom op minder dan vijftien meter afstand van de woning van de aanvrager staat. Op grond van artikel 4.2.6 VCRO heeft die vergunningsplicht ook na 1 september 2009 haar gelding behouden. Immers, het besluit van de gemeenteraad van de stad Gent van 26 mei 2014 heeft (onder meer) de regeling van de vergunningsplicht in artikel 3 van het Algemeen Bouwreglement gewijzigd, niet opgeheven. De wijziging bestaat erin dat het kappen van bomen in een bos niet langer aan de vergunningsplicht onderworpen wordt. De bijbehorende toelichting verduidelijkt dat artikel 3 daarmee in overeenstemming met het Bosdecreet gebracht wordt, dat het kappen van bomen in een bos afhankelijk stelt van een machtiging door het Agentschap voor Natuur en Bos. Voor het overige is artikel 3 van het Algemeen Bouwreglement ongewijzigd gebleven. Het blijkt niet dat de aangebrachte wijziging de perken van artikel 4.2.5 VCRO te buiten gaat. De afstand van de esdoorn tot de woning van de tussenkomenende partij heeft dus geen belang voor de toepasselijkheid van de vergunningsplicht.

4.

Het middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

Een tweede middel ontleen de verzoekende partijen aan de schending van artikel 40 van de Grondwet.

De verzoekende partijen stellen:

“..."

DOORDAT de overheid er op basis van artikel 40, lid 2 Grondwet toe gehouden is om haar medewerking te verlenen aan de uitvoering van het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg dd. 28.09.2012.

TERWIJL verweerster haar medewerking weigert te verlenen doordat zij weigert een vergunning af te leveren voor het rooien van de esdoorn.

ZODAT verweerster de op haar rustende verplichting opgenomen in artikel 40 G.W. schendt.

15. Dat artikel 40 van de Grondwet als volgt luidt:

(...)

Ingevolge dit artikel dient de vergunningverlenende overheid haar medewerking te verlenen aan de tenuitvoerlegging van vonnissen en arresten.

Dit houdt dus concreet in dat de vergunningverlenende overheid de vergunning enkel mag weigeren wegens stedenbouwkundige motieven waarmee de rechter geen rekening heeft kunnen houden.

16. Auditeur bij de Raad van State (...) bevestigde dit in haar verslag:

“Die verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening maakt meteen ook de grens uit van de bevoegdheid van de overheid die oordeelt over een

vergunningaanvraag voor rechterlijk bevolen werken of maatregelen: de vergunningverlenende overheid – die op grond van artikel 40, lid 2 Grondwet ertoe gehouden is haar medewerking te verlenen aan de tenuitvoerlegging van vonnissen en arresten – mag de vergunning enkel weigeren wegens stedenbouwkundige motieven waarmee de rechter geen rekening heeft kunnen houden en die gestoeld zijn op waarden die dermate belangrijk zijn dat er meer gewicht aan zou moeten worden gegeven dan aan de tenuitvoerlegging van een rechterlijk vonnis.”

(...)

Stedenbouwkundige motieven waarmee geen rekening werd gehouden kunnen aldus hoogstens in aanmerking worden genomen.

17. Dat de Rechtbank van Eerste Aanleg bovendien wél rekening hield met stedenbouwkundige motieven:

Cfr. tussenvonnis van (...) 05.03.2007:

“Het staat – wat de appellanten ook moge beweren – buiten kijf dat de tuin in de loop van de meer dan twintig jaar dat de partijen elkaars burens zijn, is geëvolueerd en gegroeid tot wat hij thans is.

Het lijdt naar het oordeel van de Rechtbank geen twijfel dat de tuin in zijn huidige toestand in die mate de eigendom van de geïntimeerden belast dat men van overlast kan spreken.

De bovenmatige hinder/schade bestaat in de eerste plaats uit het gemis aan zonlicht dat wordt veroorzaakt door een zuidelijke gelegen tuin zoals die van appellanten er een is.

(...)

Anderzijds moet ook rekening worden gehouden met de bekommernis van appellanten om de eigenheid van hun bomen te behouden door middel van het natuurlijk beheer van hun bomenbestand. Het is immers evident dat het door de Rechtbank te bevelen vonnis niet tot gevolg mag hebben dat een groot deel van de bomen van appellanten zouden afsterven, waardoor hun bos zijn functie van ‘groene long’ voor de omwonenden zou verliezen.

(...)”

Dat de aangestelde deskundige dan tot de vaststelling is gekomen dat de bewuste esdoorn nr. 4 zeker diende te worden gerooid, omdat snoeien geen soelaas meer kon bieden.

(...)

In het eindvonnis van 28.09.2012 oordeelde de Rechtbank van eerste Aanleg dan ook dat de schaduwdruk weldegelijk opwoog tegen het ‘verlies van de boom’, zodat mevrouw Meersman tot de rooing ervan werd veroordeeld:

(...)

18. Door aldus de vergunning te weigeren op basis van motieven waar de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent dd. 28.09.2012 reeds heeft geoordeeld om over te gaan tot rooien, schendt verweerster artikel 40, tweede lid G.W..

...”

2.

De verwerende partij antwoordt:

“ ...

In het tweede middel meent verzoekende partij dat de deputatie artikel 40 van de grondwet schendt, doordat zij haar medewerking aan de uitvoering van het vonnis van de burgerlijke rechtbank niet zou verlenen.

De Rechtbank van Eerste Aanleg had immers geoordeeld dat alle bomen die in de vergunningsaanvraag worden aangeduid, dienden gerooid te worden aangezien zij een te grote schaduwlast op het perceel van de rechterburen legden.

De deputatie miskent dit vonnis niet doordat zij haar eigen, door de decreetgever expliciet toegewezen bevoegdheid uitoefent.

Dit wordt bevestigd in het cassatiearrest van de Raad van State in deze zaak aangezien de Raad de uitspraak van de deputatie over de burenhinder als enige vernietigingsgrond weerhoudt.

Dit wordt nog meer expliciet bevestigd in het verslag van de auditeur in dezelfde zaak:

“Hoewel het gezag van gewijsde slechts inter partes geldt, is de overheid er op basis van artikel 40, lid 2 Grondwet toe gehouden om haar medewerking te verlenen aan de uitvoering van het genoemde vonnis. Zoals uiteengezet bij de bespreking van het tweede middelonderdeel, beschikte de verwerende partij bij de beoordeling van de kwestieuze vergunningsaanvraag nog over een eigen bevoegdheid, die evenwel begrensd was. Niet alleen de grondwettelijk beginsel van de scheiding der machten, maar ook het gezag van gewijsde van het in kracht van gewijsde gegane vonnis verzet zich ertegen dat de verwerende partij bij het beoordelen van de vergunningsaanvraag ook de hinderaspecten ex artikel 544 BW beoordeelt. Die hinderaspecten zijn immers reeds op definitieve wijze beslecht in het genoemde vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Gent dd. 28 september 2012.”(...)

Er wordt uitdrukkelijk erkend dat de deputatie nog dient te beslissen over de vergunningsaanvraag op grond van de haar toegewezen bevoegdheid, zij het dat zij daarbij de burgerlijke rechten van de betrokken partijen (zoals steeds) niet mag beoordelen.

In casu heeft de deputatie een strikt ruimtelijke toets op de aanvraag uitgevoerd, en hierover draagkrachtige motieven in de beslissing voorzien.

De beslissing van de deputatie is dienvolgens een wettige beslissing, i.e. zij heeft kracht van wet, en dient als dusdanig te worden uitgevoerd.

Net zoals de deputatie zich niet mag uitspreken over de burgerlijke rechten, kan de burgerlijke rechtbank immers een stedenbouwkundige vergunningsaanvraag niet beoordelen noch toekennen, en mag een burger stedenbouwkundig vergunningsplichtige werken niet uitvoeren zonder vooraf de vereiste stedenbouwkundige vergunning te verkrijgen.

Ook de Rechtbank van Eerste Aanleg heeft zich aan de wet te houden, en de wet schijft in dit geval voor dat enkel de deputatie (in graad van administratief beroep) een aanvraag voor stedenbouwkundige vergunning mag beoordelen. Het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg kan dus niet begrepen worden als zou de beoordeling door de deputatie niet meer mogelijk zijn.

De deputatie heeft op correcte wijze de haar decretaal opgedragen beoordelingsbevoegdheid uitgeoefend, en kan dienvolgens geen inbreuk op artikel 40 G.W. hebben gepleegd.
...

3.

De verzoekende partijen dupliceren in hun wederantwoordnota dat de verwerende partij voorbij lijkt te gaan aan de formulering en de ware reikwijdte van het middel. Zij stellen niet dat de vergunningverlenende overheid zonder meer de vergunning moet verlenen, wel dat die overheid de vergunning enkel mag weigeren wegens stedenbouwkundige motieven waarmee de burgerlijke rechter geen rekening gehouden heeft. De verzoekende partijen citeren opnieuw uit het auditorsverslag in de procedure die tot het cassatiearrest van 15 juli 2015 van de Raad van State geleid heeft. Volgens de verzoekende partijen heeft de rechtbank van eerste aanleg in haar vonnis van 28 september 2012 wel met stedenbouwkundige motieven rekening gehouden.

Beoordeling door de Raad

1.

Het behoort tot de bevoegdheid van de verwerende partij als vergunningverlenend bestuur om te beoordelen of een aanvraag al dan niet verenigbaar is met de openbare belangen waarvan de zorg haar door de decreetgever opgedragen is. Zij beslist over het verlenen of weigeren van een vergunning aan de hand van een wettelijk aangereikt beoordelingskader, zoals de toets aan stedenbouwkundige voorschriften, de verenigbaarheid met de vereisten van een goede ruimtelijke ordening of sectorale rechtsnormen buiten het beleidsdomein van de ruimtelijke ordening.

In de vervulling van haar opdracht komt het de verwerende partij niet toe zich de bevoegdheid van de rechter aan te matigen en te beoordelen of de aangevraagde vergunning al dan niet de subjectieve rechten van derden schendt. Uit artikel 144 van de Grondwet volgt dat de berechting van geschillen over burgerlijke rechten, waaronder het recht op eigendom, tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken behoort. Zoals blijkt uit artikel 4.2.22, §1 VCRO, worden vergunningen onder voorbehoud van burgerlijke rechten verleend.

Het principe van de scheiding der machten houdt in dat de rechter zowel als het bestuur zich onthouden van inmenging in elkaars grondwettelijk of wettelijk afgebakende bevoegdheidssfeer.

In de uitoefening van haar bevoegdheid weet de verwerende partij zich bovendien gebonden door artikel 40, tweede lid van de Grondwet, naar luid waarvan de “arresten en vonnissen in naam van de Koning ten uitvoer gelegd (worden)”. Uit die bepaling vloeit de plicht voort voor bestuurlijke overheden, met inbegrip van de vergunningverlenende besturen, om mee te werken aan de uitvoering van vonnissen en arresten.

2.

Met haar aanvraag streeft de tussenkomende partij een vergunningsbeslissing na die haar in de gelegenheid stelt om zich volledig te schikken naar het vonnis van 28 september 2012 van de rechtbank van eerste aanleg te Gent dat haar onder verbeurte van een dwangsom tot het rooien van vijf hoogstammige bomen veroordeeld heeft. De veroordeling van de tussenkomende partij steunt op de krenking van het eigendomsrecht van de verzoekende partijen. De rechtbank beveelt op grond van artikel 544 van het Burgerlijk Wetboek het kappen van de bomen als maatregel om het verbroken evenwicht tussen naburige erven te herstellen. Het vonnis van 28 september 2012 heeft kracht van gewijsde.

Het blijkt niet dat het rechterlijk bevel tot het kappen van de bomen gepaard gegaan is met enig voorbehoud dat de wettelijk daartoe aangeduide bestuurlijke overheid na het doorlopen van de wettelijk georganiseerde procedure, met inbegrip van het inwinnen van de wettelijk voorgeschreven adviezen, een gunstige beslissing over de wettelijk vereiste vergunning neemt.

De verwerende partij vergunt de aanvraag, behalve het vellen van de esdoorn om redenen van goede ruimtelijke ordening. Het gaat om een herstelbeslissing nadat de vergunningsbeslissing van 23 mei 2013 met het arrest met nummer RvVb/A/1516/1206 van 7 juni 2016 vernietigd is. Het aan de vernietiging ten grondslag liggende motief is dat de verwerende partij de weigering van de vergunning voor de kap van de esdoorn op doorslaggevende wijze op overwegingen van bovenmatige burenhinder, zoals bedoeld in artikel 544 van het Burgerlijk Wetboek, gesteund heeft en zich de bevoegdheid van de burgerlijke rechter aangematigd heeft.

3.

De uitvoering van het vonnis van 28 september 2012 vereist een stedenbouwkundige vergunning en sluit niet in dat de vergunning als een automatisme afgegeven moet worden.

De beoordelingsmarge van de verwerende partij wordt niettemin in aanzienlijke mate door het vonnis van 28 september 2012 beperkt. Als gevolg van haar verplichting op grond van artikel 40, tweede lid van de Grondwet beschikt de verwerende partij niet over de beoordelingsbevoegdheid die haar in de regel over een aanvraag toekomt, ondanks het gezag van gewijsde *inter partes* van het vonnis. De beslissing om het kappen van de esdoorn niet te vergunnen, staat onvermijdelijk gedeeltelijk de uitvoering van het vonnis in de weg en maakt in die mate een aanspraak onwerkzaam die de verzoekende partijen aan een definitief geworden uitspraak van de burgerlijke rechter ontnemen. Enkel in uitzonderlijke gevallen kan dat worden aanvaard. Een vergunning mag enkel worden geweigerd wegens stedenbouwkundige motieven waarmee de rechter geen rekening heeft kunnen houden en die een onbestaanbaarheid met rechtsregels aan het licht brengen of die gestoeld zijn op waarden die dermate belangrijk zijn, dat ze zwaarder moeten doorwegen dan de tenuitvoerlegging van een rechterlijke uitspraak.

Ten onrechte houdt de verwerende partij voor dat het vonnis van 28 september 2012 de haar decretaal opgedragen beoordelingsbevoegdheid onverlet gelaten heeft. Het betoog dat ook de rechtbank van eerste aanleg zich aan de wet te houden heeft en ontzag voor de beslissingsbevoegdheid van de verwerende partij moet hebben, doet daar niet anders over oordelen. Op de verwerende partij rust de grondwettelijke plicht om zich in de uitoefening van haar bevoegdheid in principe te onthouden van een beslissing die de uitvoering van een rechterlijke uitspraak belet of bemoeilijkt. Het vonnis in kwestie maakt geen voorbehoud voor de bevoegdheid van het vergunningverlenend bestuur.

De beslissing om het kappen van de esdoorn niet te vergunnen, berust niet op motieven van legaliteit. De aan de goede ruimtelijke ordening ontleende weigeringsmotieven dat het gaat om een 'parktuingeheel' die een belangrijke waarde in de stadskern hebben en een verademing voor het binnengebied betekenen, dat het stedenbouwkundig onverantwoord is om een grote en zeer oude boom in dat geheel te rooien, dat de kap een precedentswaarde zou hebben, dat het vellen van de vier andere bomen al in belangrijke mate tegemoetkomt aan de verzoekende partijen, en dat de esdoorn behouden moet blijven voor het noodzakelijk kwalitatief groen in binnengebieden, overtuigen er niet van dat het gewettigd zou zijn een uitzondering te maken op de principiële gehoudenheid tot medewerking aan de uitvoering van een rechterlijke beslissing.

4.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

C. Overige middelen

De overige middelen worden niet besproken omdat ze niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van Jacqueline MEERSMAN is ontvankelijk.
2. De Raad vernietigt de beslissing van de verwerende partij van 20 oktober 2016, waarbij aan de tussenkomende partij een stedenbouwkundige vergunning verleend wordt voor het rooien van vier hoogstammige bomen en geweigerd wordt voor het rooien van een esdoorn op het perceel gelegen te 9000 Gent, Willem Tellstraat 22 met als kadastrale omschrijving afdeling 5, sectie E, nummer 1336Z.
3. De Raad beveelt de verwerende partij om een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep van de verzoekende partijen binnen een termijn van vier maanden te rekenen vanaf de dag na de dag van de betekening van dit arrest.
4. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, ten laste van de verwerende partij.
5. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 26 maart 2019 door de negende kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de negende kamer,

Yannick DEGREEF

Geert DE WOLF